

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
šeštadienio rytinė sesija, 2008 m. balandžio 5 d.

Ypatingi patyrimai

Vyresnysis Ronaldas A. Rasbandas
Iš Septyniasdešimčių prezidentūros

Kiekvieno iš mūsų kelionė per gyvenimą suteikia mums daug ypatingų patyrimų, kurie tampa tikėjimo ir liudijimo statybiniais blokais.

Šią ypatingą dieną norėčiau pridėti savo liudijimą, kad žinau, jog prezidentas Tomas S. Monsonas yra Viešpaties pranašas žemėje. Esu dėkingas už šią privilegiją kalbėti visuotinėje konferencijoje.

Kaip ir jūs, esu dėkingas už tai, ką patyriame šioje istorinėje konferencijoje, kai deramu ir nurodytu būdu palaikome savo naująjį pranašą, Pirmąją prezidentūrą ir kitus Bažnyčios vadovus.

Tokie patyrimai stiprina mūsų liudijimą ir tikėjimą, kad tai iš tiesų tikra ir gyva Viešpaties Bažnyčia.

Kiekvieno iš mūsų kelionė per gyvenimą suteikia mums daug ypatingų patyrimų, kurie tampa tikėjimo ir liudijimo statybiniais blokais. Tuos patyrimus įgyjame daugybe skirtingų būdų ir nuspėjamais momentais. Tai gali būti ypatingi dvasiniai išgyvenimai ar nežymios apšvietimo akimirkos. Kai kurie patyrimai mus ištikis, kaip rimti iššūkiai ir sunkūs išbandymai, kurie ištirs mūsų sugebėjimą juos įveikti. Kad ir koks būtų tas patyrimas, kiekvienas jų suteikia galimybę individualiai augti, įgyti daugiau išminties ir, daugeliu atveju, tarnauti kitiems su didesne užuojauta ir meile. Pranašą Džozefą Smitą vienu iš sunkiausių jo gyvenimo laikotarpių Liberčio kalėjime Viešpats patikino: „Visa tai suteiks tau patirties ir išeis tau į gera.“ (DS 122:7.)

Besikaupdami mūsų gyvenimo patyrimai stiprina bei remia vienas kitą. Kaip mūsų namų statybiniai blokai remia likusį pastatą, taip ir mūsų asmeniniai gyvenimo patyrimai tampa mūsų liudijimų statybiniais blokais ir stiprina mūsų tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

Pati ši konferencijos sesija iliustruoja kupino patyrimų gyvenimo vertę. Kadangi sekame išmintingais savo vadovų patarimais ir stebimės jų mokymais bei dvasia, nieko nuostabaus, kad Viešpats pasirenka savo vyriausią apaštalą, po ilgų parengimo metų, tapti Jo išrinktu pranašu.

Mano patriarchaliniame palaiminime nurodyta, kad man bus duota ypatingų patyrimų, kurie sustiprins mano paties liudijimą. Broliai ir seserys, pagalvokite apie ypatingus patyrimus, kuriais buvote palaiminti savo gyvenime, kurie suteikė jums pažinimo ir džiaugsmo. Pamenate, kaip pirmą kartą sužinojote, kad Džozefas Smitas buvo dieviško Sugražinimo pranašas? Pamenate, kaip priėmėte Moronio kvietimą ir sužinojote, kad Mormono Knyga tikrai yra dar vienas Jėzaus Kristaus testamentas? Pamenate, kaip gavote atsakymą į karštą maldą ir suvokėte, kad Dangiškasis Tėvas pažįsta ir myli jus asmeniškai? Argi tokių ypatingų patyrimų apmąstymas nesukelia jums dėkingumo ir ryžto eiti pirmyn su atnaujintu tikėjimu ir pasiryžimu?

Neseniai mudu su seserimi Rasband patyrėme tai, ko niekada nepamiršime. Man buvo pavesta pirmininkauti dviejose kuolo konferencijose Peru. Būdami ten, nuvykome į Puno miestą, esantį aukštai Andų kalnuose prie Titikakos ežero. Atsidūrę 3 600 metrų virš jūros lygio buvome nustebinti paprasto ir gražaus miesto, esančio prie šio Andų ežero. Susitikome su to krašto kuolų prezidentais ir nuostabioje jaunimo vakaronėje susitikome su šimtais Puno krašto jaunuolių.

Vieną rytą buvome pakviesti aplankyti mažą vietinių narių grupę, gyvenančią ant Titikakos ežero plaukiojančių nendrių salų. Ten gyvenantys žmonės vadinami Bolivijos ir Peru Uros indėnais.

Mums buvo pasakyta, kad keletas pastarųjų dienų šventųjų šeimų susijungė ir pasistatė savo mažą, naują plaukiojančią salą. Sujaudinti mes valtimi nuplaukėme į tą salą ir buvome šiltai sutikti tų nuostabių narių.

Mes laikėme jų vaikus, suvystytus nuostabiausiose spalvingose rankų darbo antklodėse. Valgėme tą dieną ežere jų sugautą ir kruopščiai paruoštą žuvį, kuria jie kilniai pasidalijo. Matėme jų prekes, rankdarbius ir pasikeitėme dovanomis.

Lankydamiesi sužinojome, kad jų vaikai kiekvieną dieną 45 minutes irkluoja kanoją į Puno ir atgal, kad nuvyktų į seminariją ir mokyklą ir po to grįžtų namo. Mums buvo malonu, kad šie nariai gerai pažįsta Raštus, supranta ir mėgsta juos. Jie entuziastingai rodė mums savo galiojančias šventyklos rekomendacijas, būdami gavę endamentą ir užantspauduoti Bolivijos Kočabambos šventykloje.

Prieš mums išvykstant viena mama paprašė mus atsiklaupyti su jais ir prisijungti prie šeimos maldos. Gerai prisimenu, kaip atsiklaupiau ant purių nendrių su šiais ištikimais šventaisiais. Kai suklaupėme, ji paprašė mane, kad sukalbėčiau maldą ir, naudodamasis Melchizedeko kunigyste, pašventinčiau jų naują salą ir namus.

Man buvo didelė garbė, kad čia ant Titikakos ežero plaukiojančios salos, šios ištikimos pastarųjų dienų šventųjų šeimos paprašė mane melstis už šią mažą Achpū Inty salelę ir prašyti Viešpatį, kad palaimintų Luchanų ir Challejų šeimas.

Apmąstydamas šį ypatingą patyrimą, kuriuo Viešpats palaimino mus, suvokiu, kad į mano tikėjimo namą buvo įmūrytas naujas statybinis blokas. Dažnai galvoju apie tą patyrimą Puno mieste, kaip apie dar vieną priminimą, kad pildosi mano patriarchalinis palaiminimas.

1831 m. išleistos Doktrinos ir Sandorų knygos pratarmėje Viešpats taip pranašavo apie Jo darbo plitimą mūsų dienomis:

„Bet kad kiekvienas žmogus galėtų kalbėti Viešpaties Dievo, būtent pasaulio Gelbėtojo, vardu; taip pat kad tikėjimas augtų žemėje; kad būtų įtvirtinta mano nesibaigianti sandora; kad mano evangelijos pilnatvę silpnieji ir paprastieji galėtų skelbti pasaulio pakraščiams.“ (DS 1:20–23.)

Broliai ir seserys, silpnieji ir paprastieji Bažnyčios nariai, tokie kaip jūs ir aš, neša evangeliją į žemės pakraščius, į Puno (Peru) ir į kitas tolimas vietas. Tarp Dievo sandoros žmonių stiprėja tikėjimas, ir, manau, kad jis mumyse gali augti dėl to, kad turime asmeninį tokių vertingų patyrimų lobyną.

Prezidentas Monsonas sakė: „[Viešpats] įsako, ir tiems, kurie Jam paklusta, ar jie būtų išmintingi ar naivūs, Jis apsireikš kasdieniuose darbuose, konfliktuose, kentėjimuose, kuriuos jie

pereis kartu su Juo; ir... *savo pačių patyrimuose* jie pažins Jį.“ (“The Way of the Master,” *Liahona*, Jan. 2003, 7; quoting Albert Schweitzer, *The Quest of the Historical Jesus* [1948], 401; kursyvas pridėtas).

Šiais laikais, kai pasaulietiškas veržiasi į mūsų gyvenimus, kai atrodo, kad išbandymai ir sunkumai prarys mus, prisiminkime savo asmeninius ypatingus dvasinius patyrimus. Šie tikėjimo statybiniai blokai patikins ir įtikins mus, kad yra rūpestingas, mylintis Dangiškasis Tėvas, mūsų Gelbėtojas Viešpats Jėzus Kristus bei jų sugrąžinta tikra ir gyva Bažnyčia. Apie tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.